

Een gelukkige stad, mede dankzij de beiaard

Wij Culemborgers zijn trots op onze stad. Wij koesteren het hart van de oude stad met de historische gebouwen die ons verbinden met Vrouwe Elisabeth: het stadhuis en het Weeshuis. Wij zijn trots op onze kerkgebouwen, de Grote Barbara met de Vierkante toren en de katholieke Barbara met de hoge torenspits, de synagoge, de Lutherse en de oudkatholieke kerk. Wij genieten van de Plantage, van ons Parc de Triomphe, van de uiterwaarden langs de Lek en van de Regulieren. Gedurende vele eeuwen is de stad gegroeid tot wat wij nu ervaren: een plek waar we ons thuis voelen en waar het goed toeven is.

Wanneer is een stad een thuis voor mensen? Ik denk, dat dat gebeurt als mensen zich er veilig, vertrouwd en geborgen voelen. Dat gold voor iedereen die in vroeger tijden toevlucht zocht in onze stad: een vrijstad. Binnen de muren van Culemborg was je vrij van vervolging, de geborgenheid van de ommuring was een voorwaarde voor de vrijheid waarin je kon leven. En als je eenmaal binnen de muren van onze stad verbleef, werd je langzaam maar zeker opgenomen in de gemeenschap, je ging er naar de kerk, je ontplooidde jezelf en je raakte vertrouwd met het licht, de geur en het geluid van de stad.

Dat geluid was kenmerkend: het kabaal van werkplaatsen en voertuigen, het geschreeuw op markten en pleinen, maar vooral ook de klokken en de beiaard. Eeuwenlang heeft de klank van de beiaard bijgedragen aan het gevoel van geborgenheid en veiligheid van de Culemborgers.

Anno 2026 leven wij in een tijd waarin deze geborgenheid en saamhorigheid helemaal niet meer vanzelfsprekend zijn, waarin velen gebukt gaan onder de ziellose leegte van de individualisering en polarisatie. Mensen staan niet meer naast elkaar, maar tegenover elkaar, de ene egoïst tegenover de andere. U, als bestuurders bent voortdurend op zoek naar wegen om in de lokale gemeenschap opnieuw verbondenheid en saamhorigheid tot bloei te brengen.

In mijn ogen kunnen we leren van de geschiedenis en moeten we ons eigen cultureel erfgoed maximaal inzetten om de mensen nader tot elkaar te brengen. De beiaard is één van de meest in het oog – beter gezegd: het oor - springende cultuurschatten van onze stad, het meest democratische instrument van onze stad. Het carillon is er voor iedereen, de muziek bereikt alle inwoners zonder aanzien des persoons. De unieke klank van het instrument herken je uit duizenden en dan weet je: “ik ben thuis, dit is mijn stad!” En dan ervaar de Culemborger geborgenheid en veiligheid, verbondenheid en saamhorigheid. Dan voelen we dat we in een gelukkige stad mogen wonen, een stad waar we ons thuis voelen en waar het goed toeven is.

U hebt het Beiaardplan gelezen, u weet wat het inhoudt en hoeveel het kost. Ik roep u op, om de financiering hiervoor te garanderen.